

nerne. Heraf følger, at de naturligvis også er bekymrede over alle de oplysninger og tal, som fyger gennem luften, for det er svært at gennemskue tingene, når tallene flyver gennem luften på den måde.

Men jeg har to ting at sige til det. For det første at jeg altså finder det aldeles uacceptabelt, at nogle tager børnene som gidsler i en rent politisk kamp. Det er i orden, at man bruger sin ytringsfrihed, men det er ikke i orden, at man blokerer daginstitutioner, så folk ikke kan få deres børn passet og måske bliver forhindret i at gå på arbejde.

Virkeligheden er jo, at BUPL i årevis har ført en politisk kamp, som er baseret på falske påstande og skræmmekampagner, mod regeringen. Jeg ved godt, at BUPL ikke brød sig om valgresultatet i 2001 og 2005, og det er en ærlig sag. De siger jo direkte, at de hellere vil have en anden regering. Men det, jeg vil frem til, er, at det jo bare er en politisk kamp, og at det er en politisk kamporganisation, og jeg synes, det er fuldstændig uacceptabelt at tage travle børnefamilier som gidsler i den kamp.

At det er en politisk kamp er jo dokumenteret til fulde her i de seneste dage. Det dokumenteres af, at i byer som f.eks. København og Odense, hvor der rent faktisk bliver tilført børneområdet flere penge, har man tilsluttet sig aktionen. Jeg kan sige, at i Københavns Kommune var det sådan, at da budgetforliget blev indgået – i øvrigt et meget bredt forlig, som også SF var med i – sagde SF's borgmester, hr. Bo Asmus Kjeldgaard, glædestrålende, at 2007 bliver børnenes budgetår i København. Så glad var han, for så mange ekstra penge blev der tilført børneområdet. Der var endda fundet plads til at tilføre folkeskolen mere end 700 mio. kr. næste år.

Men da SF's borgmester i Københavns Kommune fandt ud af, at nu kunne der blive lidt kamp mod regeringen, glemte han alt om, at næste år var børnenes budgetår i København, og gav tilslutning til blokader og demonstrationer. Han forstod det ih, så godt, selv om der altså ikke er tale om nedskæringer, men om vækst i Københavns Kommune. Pyt med de københavnske borgere, der trods alt har krav på at få passet deres børn, og pyt med børnene, der midlertidigt må passes på andre måder, som deres forældre får arrangeret i sidste øjeblik. Det er det, vi ser. Det er sådan, at den politiske kamp mod regeringen udfolder sig i flere byer over hele landet, hvor kendsgerningen er, at der er

flere og ikke færre penge til rådighed til børnene.

Så er der nogle steder, hvor pædagogerne har været så skuffede over, at forældrene ikke selv har taget et initiativ, at de selv har måttet tage et initiativ. Jeg står her med oplysninger fra Herning Kommune, som oplyser, at mindst 30 daginstitutioner i Herning Kommune holder lukket fredag. Pædagogerne strejker mod de planlagte besparelser på pasningsområdet, men strejken er kun plan B. Egentlig burde forældrene være de første til at gå på barrikaderne, mener pædagogerne, og så siger deres talsmand, Conni Jørgensen: Vi havde jo håbet, at forældrene i de enkelte institutioner ville tage kampen for deres børn. Vi har fået opbakning, men de har ikke taget initiativ til selv at gøre noget, og det er meget skuffende for pædagogerne.

Vi har eksemplet fra Viborg, hvor den lokale pædagogaktionsgruppe tilsyneladende heller ikke følte, at der blev taget nok initiativ fra forældrenes side, og derfor sendte man breve direkte ud til de enkelte børn med såkaldt oplysning – såkaldt oplysning. Det viser jo, at det ikke handler om noget fagligt, og at det ikke handler om pengene, for man laver demonstrationer på steder, hvor der slet ikke er tale om nedskæringer, men om vækst. Det er en politisk kamp, og vi ønsker blot, at der hele tiden bliver sat fokus på, at det er det, det drejer sig om. Det er regulært nok at føre en politisk kamp, men det er ikke regulært at tage børnene og deres forældre som gidsler i den politiske kamp.

Kl. 21.50

Så er det jo også klart fremgået af den debat, vi har haft i dag, at der i Folketinget er en opposition, som er fuldstændig uden politik og fuldstændig uden visioner. Der er fremsat et forslag til vedtagelse, hvor der kun er én ting, der er fælles for oppositionspartierne, og det er kritik af regeringen. Det er det eneste, der kan forene oppositionen på nuværende tidspunkt. Hvis man starter fra en ende af og kigger på, hvad den kan enes om, og hvad den ikke kan enes om, må man jo sige – det har vi fået rigeligt af-dækket i debatten i dag – at der er én ting, der står klart, og det er, at oppositionen vil aflive skattestoppet. Det står klart.

Oppositionen vil aflive skattestoppet, men der er dyb uenighed om metoden til aflivning af skattestoppet. Nogle vil gøre det ved kvælning og andre ved skydning, men under alle omstændigheder ønsker man at aflive skattestoppet, og